

Številko
4.

DOLGOČASEN LIST

za

lahone, nemškutarje, magjarone
i druge nerodne ljudi.

Tečaj
II.

Strelna udri iz višine, izdajalca domovine!

Jurij s pušo zabavlja vsako drugo in zadnjo soboto v mesecu — kadar ga ne konfiscira policija — pa saj imamo tiskovno svobodo!

Jurij s pušo velja veliko, pa ga pošiljamo in prodajamo le za malo denarja. — Za celo leto velja 3 gl., za polu leta 1 gl. 50.

Naročnino sprejema lastnik, izdatelj in odgovorni urednik:

IVAN DOLINAR

Tisk C. Amati-ja sinov.

Pisma, rokopisi in novci, naj se pošiljajo na uredništvo in upravnistvo: Via Ferriera, broj 323.

Oglasi se sprejemajo in objavljajo po pogodbi ali dogovoru.

Opozorujemo vse one, kateri so obdržali list, kojega smo jim na ogled poslali, da blagovolijo ali poslati naročnino, ali pa z dopisnico objaviti, do kedaj jim jo je mogoče poravnati. Zaostale z naročnino, pa pozivljemo, da blagovolijo poravnati svoj dolg. Ako kdo ne dobi lista o pravem času, naj takoj reklamira v nezapečatenem pismu, na katerem na vnanji strani bodi zapisano: „Reklamacija“. Take reklamacije so poštnine proste.

Upr. in ur. JURJA

Prihodnja številka izide 14. marcija.

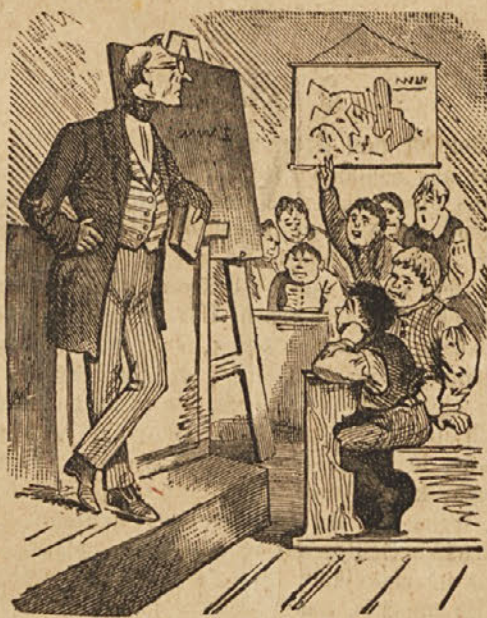
Juri s pušo v Ljubljani

Veste, tistokrat, ko smo v Trzinu šulferajnsko šolo ogledovali, in ko sem potem v Kranj bežal in se z Rimljanom pri Majerpetru ustavil, tistokrat, pravim, smo ga dobro pili na zdravje Slovencev in vseh naših fantov, katerih je pa če dalje menj po slovenski domovini. Drugi dan se odpravim s težko glavo v Ljubljano. Da po pravici rečem, če se na Ljubljano zmislim, me zmirom nekaj jezi. Že slavn vitez Ravber je rekel, da so Ljubljanci — zastanci. In res, vsaka narodna naprava gotovo zaspi, naj se le v Ljubljano preseli. Politično društvo »Slovenija« je tako spalo, da še nobeden ni vedel, kdaj je umrl! Ali hočem govoriti še o drugih zavodih? Rajši molčimo, saj tako nič ne pomaga! Resnica je, da moramo Ljubljancane zmirom mi dregati, ki ob mejah Slovenije životarimo, namesto da bi Ljubljana nas v boj peljala in nam pogum dajala! Hujše kritike ni treba izreči!

Šel sem tedaj v Ljubljano in mislil sem si med potjo: »Danes sem ravno prave volje, če danes naše poslance v roke dobim, jih znajo nekaj slišati od mene!«. Res, ko v čitalnico pridem, sedi jih tam polna miza. »Dober večer, Jurij, me pozdravijo, zali si še živ?«. »Jes sem živ zadosti«, odvrnem na to, »pa vi ste zmirom preveč mrtvi«. »Kako to?«, prašajo. Namesto odgovora jih prašam jes: »Kakšno politiko pa vganjate vi?«. Mi rečejo vsi: »Taaffeja podpiramo«. »Tako, rečem jes, zakaj pa ne podpirate rajši ubogih Slovencev?«. Ne vejo nič odgovoriti, zato jih prašam dalje: »Kaj pa imate od Taaffeja?«. Nekteri iz njih odgovorijo: »Križce imamo«. Jes na to: »Vi imate na prsih male križce, slovenski narod pa ima velike križce. Eden iz njih reče na to: »Kaj boš zabavljal, Juri, mi se moramo držati grofa Hohenwarta, on ima velik upliv pri dvoru in papsod. Jes pa mu odgovorim: »Če ima on res tako velik upliv, kakor pravite, zakaj pa ne more nič doseči za Slovence? Meni se zdi, da mu ni dosti mar za naše narodne težnje...«. »Tega ti, Juri, ne zastopiš«, zavpijejo vsi, »mi moramo gledati, da si večino ohranimo«. »Kaj pa vam pomaga vaša „večina“?«, prašam jes, »Slovan je tepen, naj bo v manjšini ali večini«. »Res je takat, reče na to Vošnjak, zdaj sam ne vem, pri čem da sem, ali bi Taaffeja še podpiral ali ne?«. Rečem jes na to: »Jože ti si še mož, pa vender še nemaš pravih očal; obrni se tje, kjer solnce izhaja, pa boš videl, kje ima Slovenec brata?«. »Ti misliš Hrvat?«, praša dr. Jože. »Koga družega pa!«, rečem jes, »za Slovence druge pomoči ni, ko pobratinstvo in združenje s Hrvati; kar pa

vi poslanci na Dunaji delate in govorite, to je vse prazna slama, od tam nam solnce prisijalo ne bo!«. »Mi smo pa Avstrijanci, reče Poklukar, »Dunaj je naše glavno mesto«. »Naj bo, rečem jes, »pa tudi Zagreb je pod našim cesarjem, kteremu sem tudi jes zvest. Cesarju pa je vse eno, ali se postave za južne Slované delajo na Dunaju ali v Zagrebu, to tako vé, da mu Slovenci in Hrvatje nezvesti ne postanejo. Če vi na Dunaju ravnopravnosti iščete, je toliko, kakor če bi jes svojega šuštarja priganjal, naj mi naredi ene nove hlače. On bi naredil k večem irhaste — takih pa ne nosim!«. »Juri, Juri!«, zakličejo poslanci, »ti si postal Starčevićanec!«. Jes pa rečem: »Boljši je pošten Starčevićanec, kakor biti tak kimovec, kakor ste vi!«. To reši izpraznim kupico, plačam — in grem v drugo krčmo, ker niso sedeli sicer tako učeni gospodje, kakor v čitalnici, pa Slovenci prave, čmetiške korenine, kateri presica za ušesa primejo, če ga hočejo zaktati, in pri teh sem se prav dobro inel. Govorili smo marsikaj, pa ni treba vsega povedati, le čenče veliko govorijo, pa malo storijo; »Juriz pa si nabaše svojo pušo in si misli: »Mi smo mi Fantje mladi, Čersti Slovenci smo vsi, Nemčurjem, lahomom zdaj vse še velja, Ob svojem pa času se vse poravná! Napočil čez kratko vesel bo dan, Ko reklo se bode: Na dan gre Slovan!«.

V ŠOLI

— Kdo mi ve povedati kaj o naši zemlji? praša učitelj v šoli.

»Zemlja je okrogla zato, da se lahko po cesti vali«, oglasi se Miče.

— Ti si tepec, odgovori mu učitelj. — Matijaž! povej mi, zakaj solnce izhaja nasprotno strani, kamor zaide?

»Zato, ker po noči spi«, odreže se Matijaž.

— Tudi ti si tepec! Solnce zato na nasprotni strani zahaja, ker po noči zopet pot nazaj naredi.

»Kako to?«, praša Matijaž.

— Po noči je tema, reče učitelj in ti spiš, ter ne vidiš; kdo pa po noči vidi, tepec, ko vse spi. —

»E, saj je res — tega se pa nisem spomnil«, odvrne Matijaž.

— Zdaj mi pa povej ti Ščiplež: kaj je imenitnejše solnce ali luna?

Ščiplež molči. — Učitelj mu pomaga, rekoč: Da boš znalo teslo, luna je bolj imenitna, ker ona nam sveti po noči; po dnevi lahko vsak šušmar sveti, ko je dan; zapomni si to tepec!

Butlič in Jaklič na mostu v Kranji

Butlič. Dober dan Jaklič, ravno prav, da te srečam. Nekaj premišlujem, pa si nikakor ne vem razložiti. Ti, ki si tako prebrisan, mi bodeš gotovo vedel pomagati iz zadrege. — Veš, zdaj ko sem po svetu hodil z mojim blagom, sem nekje slišal, da so imeli, ali imajo še zdaj tam pri sodnji tako šego, da tisti, kdor čez kuhinjo v kancelijo pride, veliko boljše opravi pri sodniku, kakor sicer, ako vstopi pri navadnih vratih. Kako je vendar to?

Jaklič. I kaj se boš temu čudil, vsak kraj ima kaj posebnega. Šega je pač tam taka. Šega je pa šega, kaj hočeš?

Butlič. A šega, to pa to, pa vendar se mi zdi čudna.

Jaklič. No to se le tebi čudno zdi, meni pa nič. Se ti pač vidi, da slabo pridige poslušaj. Kolikokrat sem že slišal g. župnika, da bomo enkrat morali vsi stopiti pred večnega sodnika in kolikor bolj obložen bo kdo prišel, toliko hujše mu pojde za kožo. Lej ga no! ravno po tem pa se ravna tisti sodnik, o katerem si slišal. To pa ljudje v tistem kraju, kot dobri kristjani, ki pridige bolj s pridom poslušajo kakor ti, vedo, zato kdor je pameten, rajši v kuhinji odloži, kar ima seboj in ni mu treba toliko odgovora dajati, ter sodbo veliko lažje prestande.

Butlič. No to uže umem. Pa še nekaj sem slišal, kar se mi tudi čudno zdi, na te se pa zanesem, da mi boš modro razložil.

Jaklič. No kaj takega? Le hitro se mi mudi, nimam časa poslušati tvojih čenč.

Butlič. Ne bodi tako nepotrpežljiv! Pravili so mi, da tam fantom pri sodbi nič posebno ne zamerijo, ako komu enkrat ali dvakrat po noči okna pobijejo, par zob izbijejo, ali kako peč, ali kaj družega potolčejo. Takim še skoz kuhinjo ni treba iti.

Jaklič. I kako si čuden! Kdo bo tako natančen zavoljo nekaj šip, ali par zob. To so le fantovske šale, kdo jim bo zameril in tako nedolžno veselje kalil. Pa pomisli, da imajo fantje pri vsem tem še tudi svoje sitnosti. Saj morajo reveži po noči vstajati in se truditi z vsakovrstnim pobijanjem, pa naj bi bili zato še kaznovani? Kako bi se jim toraj mogla taka igrača v zlo šteti, posebno, ako je v tistem kraju ta šega.

Butlič. Zdaj spoznam in občudujem tvojo modrost!

Bl. g. dr. Vladimiru Filipoviču, medicu
v Ajdovščini

Ruska mati te rodila,
Ruska mati te kormila,¹
Ruska mati te kolisala,²
Pri kolisce pesnj spevala:

Rosti,³ rosti, ljubi sinu,
Na potehu⁴ tata mami,
Proslavi tvojo rodinu,
Jak ukrepišja detami!

Oj učisja, ljubi sinu,
Staneš svetlom dlja rodini,
Ne marnuj svjatuju dninu,
Budeš slavov dlja otčini.

Ajdovsky.

¹ Redila. ² Zibala. ³ Rasti. ⁴ Radost.

Goriške novosti

Tlak, katerega so si pripravili naši ekonomični mestni očetje iz oddaljenega Čedad za dragi denar iz patrijotičnih ozir, akoprem je na bližnjem Krasu dovelj kamnja po ceni, ugaja i vstreza irredentarijem i polentarijem popolnoma.

Fizioletti pa Makaronetti tirjata, naj starešinstvo pazi, da se to patrijotično delo pred dotiko z slovenskimi petami varuje ter dovoli le furlanskim cokoljarjem po njem teptati.

Čukuli ugovarja, meneč, da se tudi Slovincem, a le takrat po tem svetem tlaku iti dovoli, ako namerjavajo štacune Italijanov obiskati ker Irredentariji ljubijo slovenski denar, a sovražijo le Slovence. Odobri se.

C. k. šolski nadzornik Culot je v bližnji pod mesto spadajočej, popolnoma slovenski Ajsovič, možaka veljaka strašil, s tem, da bi morali Ajsovičani za italijanski poduk prositi, ker bi jim drugače goriški magistrat lahko šolo odtegnil.

Bravo C.! kde imate pamet, da take neumnosti klepečete?

Korenove medalje, ktero vam Juri ob priliki pošle, zaslužili ste, in pristuje vašej dolgej bradi, gospod C.

Slovensko mladino v Ajsovič podučuje od goriškega magistrata nastavljen učitelj, *keri nema sposobnosti za podučevanje v slovenščini*, — tega učitelja pa nadzoruje slovenščine nezmožen nadzornik Culot!!!

Zivila goriška pamet! vpijejo Ajsovičanje.

Društvo „Unione“ namerjava našo „Slogo“ povabiti, da se pogovorita, naj bi se ta izvrsten sistem na celem Primorskem vpeljal ter tako ne le korakom, ampak „en carriere“, naš pohleven cesarju in državi vedno zvesti narod poitalijaniziral, da ga tem hitreje Italija reklamira, kot „nostro popolo“.

Lahonsko tržaško novinarstvo

Indipendente

Bombe, dinamit ti gleda 'z zepa,
Slovence bi žrl, ti kisla repa!

Šalobarda

V tvojih predalih prodajaš možgane
Neumnih tržaških zdravnikov;
Strahopetec srborit šenješ Slovane,
Ližeš blato židovskih malikov.

Cittadino

Za vsacega pišeš, kdor da ti denar,
Pa tudi ga mažeš; kaj tebi to mar!

Piccolo

Čistiš s'krete, gnojne mlake,
Gnezdo si ti prave srake;
Zaganjaš rad se v Slovence,
Židov roj ti plete vence!

Operaio

Smrdiš po žveplu, prahu, dinamitu
V tvojem gnezdu dosti je prikritu,
Ali zasači ko te Nemesis-a moč,
Z Bogom denarji, kolovodji, lahko noč!

Cikorija

Z odpadkov in blata naroda
Si sestavljena gnusna prismoda!
Postopač, šnopsar in garibaldin
Se z doktorjem brati še c'lo fakini.
Na razcapani zastavi pa visi vrzota,
Da z drugim odpadki to dela, sramota!
Priprav' se cikorija, ker nemaš česti,
Te Slovenec pomete med mestne smeti...

Nekemu, katerega posebno rad imam

Ti, ki rodil si se v svili!?
Bit češ plemenit po sili,
Al' po žilah teče kebrova ti kri:
Domišljija prazna v glavi ti nori!
Kder je bil le tvoj stopal
Je povsod prepir nastal;
Baharijo znači tvoja slava:
Narod tebi je le molzna krava!
Sexagenarium de ponte de jecere,
Navada tvoja vedna bila je.
Na obrazu kaže ti kazavec,
Da si grdi bil in boš hinavec.
Povsod preobračaš le kozolce
Nevedno, ljudstvo imaš za norce.
Povsod le nevarni si strpenec
Od koder prišel si, šel boš smolencec!

Lipov štor.

PUSTU

Šel si, kamor jih je uže toliko šlo; za tabo žalujejo milijoni ogoljufanih, katerim si izpraznil žepa. Koliko obleke, ur, prstanov in drugih reči, leži zdaj v zastavnici; koliko številke preveč zapisal je krčmar, štacunar itd. na vrata, na tram — in v knjigo. Zapustil si obilo žalostnih nasledkov pri ženskemu spolu; koliko si nesrečnih zakonov sklenol in koliko srečnih si razdril; koliko si jih v ječo taknil in kolikim obojega spola, usejal si kal grozne jetike, da bodo počasi veneli in se sušili. Ni te več, in da bi te tudi nikdar več ne bilo, imeli bi več v žepu, marsiktero dekle bi se prijazno smehljalo, tako pa jej gloda črv srce in oči pobeša v tla. Oh ti Pust! kako si pust, zapustil si nas v dolini solz žalujoče, ogoljufane, osleparjene, ob vse pripravljene, razdejane, razcapane, vedno pijane če je le keber v žepu — na milijone žalujočih norcev.

Slovenec i poslovenjeni Kočevar

Slovenec. Preljubi nemški Kočevarji — zakaj ste bili k nam poslani?

Kočevar. Da bi vam narodnost dušili — pa se bomo sami v njej utopili.

Dr. Gobanc je še šolski nadzornik na Koroškem.

Izreki slavnih mož

Jih bin ajn grose haus	Mihale.
Le kdor v mladosti prato in salato je — ta v starosti je imeniten in moder.	Viketerle.
Ce niso Slovenci planinski Hrvatje — potem takem so Švabi.	Razbojnovič.
V neslogi je moč.	Žitelerle.
Iz velikega zraste malo.	Budalovič.
Na vrhu je pena, le gola pena — spodaj pa gnila voda.	Brus.
In fundo nil, nisi corruptio.	Nos.

D O P I S

Šentjur nad Kranjem. Da ne boš mislil Juri, da pri nas nemamo društva, moram ti ga opisati. Pri nas obstoji uže več let društvo; udje se poznajo od daleč, če tudi ne nosijo kake oprave, kakor „Sokol“, „fajarberk“, ali pa „verterani“. — Odlikujejo se po zmrušenih ščetinastih lasih in pa po debelih, krvavih očeh. Ustopnine in mesečnine ne plačajo, stanovitni so pa, tudi jih ni treba za mesečnino terjati, kakor pri drugih društvih, zato imajo obilo bakra na nosih, da bi lahko patakone iz njih delali. Ti udje ne izstopajo iz društva drugače, le kadar smrt kakšnega rukoe. Ni davno od tega, kar je društvo zgubilo svojega predsednika, treba bo, da si bakronosci družega zbero. To društvo Šentjursko je na dobrih nogah, kajti nikdar ne zmanjka udov, še le vedno raste, ker se udje množijo, kakor gobe v jeseni. Odlikuje se tudi od družih, ker vedno zboruje, vsaki dan so seje in zbori. To pijano društvo ima tudi svoj narodni dom, monumentalno palačo, visoka je, da lahko vsaki cabne z njo v streho, okna pa primerna, kakor bi jih bil z figo v steno predrl, vrata nizka, da se mora prej vsak prikloniti, ko v hišo stopi; gvatnemu gospodarju bodo dali ime pri prvi volitvi „Obersrakoper“. Tudi nemamo Šentjurci upanja, da bi se društvo razdružilo; prihodnji kandidatje so: J. B., J. M., A. B. Najgavtni volilci so, ki bodo zopet volili cvet šnopsarjev, ti le: A. B., J. C., F. K., L. Z., P. S., J. B., J. P. in J. M. Veliko točk jih čaka v pretres, belili si bodo glave z spiritalističnimi stvarmi. Hudi upor bo našla postava, katera žuga špirit

obdačiti, peticij in resolucij ne bo manjkalo! Dobro, da je krdelo majhno, ako ne, trebalo bi vojakov za uzdrževanje reda. Pa hvala Bogu, ne bode treba pušk ni smodnika, saj imamo lesenih, ki v časih tudi dobro pokajo. To društvo pa ima še to lastnost, da tira premoženje in otroke v propad. Ravnokar je došel po telefonu od Mahdija iz Afrike poziv, naj se pripravijo, da pridejo po telefonu v Afriko, ker tam teče šnops mesto vode in bodo imeli vsega preveč, kar jim tukaj pomanjkuje. Šenčurec.

M i š j a r e p k a

* Cikorija je nmazana, smrdljiva lahonska luža, v katerej hočejo Garibaldini slovenske ribe ravnati in jih po laškem ukusu izravnati, ali poginili bodo mnogo prej, nego si sami mislijo.

* Konkorda, to je: Z vrvo je bil osrečen najprvo Oberdank, torej mora ta cikorija biti v časti le pri nekterih, katere postavljajo na visoka mesta. Okoličani! Varujte se imena konkorda; v kavi pijte rajše cikorijo!

Juri na Krasu

Za poskušnjo sem dvignol se 10. februarja nad Občino, Mirkovič mi je pretel, da me zbije iz zraka, ako ne plačam šrange. Ne zmenec se za te besede, rečem jo naravnost čez Repentabor. Skalovič, me je moral uže prej zapaziti, kajti stal je na ozidju svoje trdnjave ter mi od daleč zavpil stoj! Zaprem stroj in spustim se na ozidje. Kam pa režeš meglo? vpraša me, čakaj malo, kuharica je ravno po tvojem „spajscetelju“ nekaj pripravila. Moral sem z njim iti v grad in prisesti k mizi. Vso čast kuharici „Engliš plumpodin“ je bil kaj dober — cel liter terana sem moral nanj spustiti, da je želodec vmiril. Moram dalje! sem dejal zahvaljevaje, poslovim se in smuk v Skopo; kakor lastovica sem bil tam. Na kalu obesim balon na drevo, ter stopim v gostilno. Hej! — Juri, dobro došel, pozdravljali so me kmetje od vsih miz. Kaj pa postopate danes v delavniku vprašam jih, da ne delate in čas po krčmah zgubljavate? Prav imaš! Juri rečejo, res skoraj nevedno je li delavnik ali praznik. Ne moremo se odločiti za nobeno stvar: v delavniku imamo premalo volje delati, o prazniku pa ni denara. Pasja vera! rečem, zakaj pa hočete praznovati ta dan? E — no — nekdanje krepalo je nekaj živine, bila je živinska kuga, zdi se mi, da je pocapalo veliko oslov takrat, pravi starec. No! — kaj za to hočete vi praznovati ta dan? naj ga osli! pustite jih ta dan doma in dajte jim nekoliko več jesti sem dejal, pa bo praznik, vi pa obrezujte trte ali pa kopajte zemljo. Juri ima pej prav, reče stari možicelj, jaz pa se poslovim in grem. V Dutovljah pa me vstavi Stokov Andrej, stoj! Takoj zaprem stroj, obesim ga na zvonik in grem k besedi, ki je bila velika, zmešnjava pa še večja. Pasja vera! kaj je to rečem, da niste v veži vstop napravili, zgoraj se je vse pomešalo, ne ve se, kdo je plačal, kdo ni. Vidši, koliko je imel stara korenika Andreje posla, sam je moral vrepati po dvorani in vzdrževati red, poslovil sem se, ter hajd v balon, kateri je pihal proti Trstu, kakor lukamatija. Na Opčini pri Mičetu se malo vstavim, pa komaj izpijem pol litra uže mi nekdo pride cikorijo ponujati. Takoj pograbil puško in pomerim v bajto ter odrinem v Trst.

S v a r i l o

Ljudje božji! Okoličani! Varujte se dotike z narodnjaki, zlasti z onimi „Jurja s pušo“ in „Edinosti“, ker ti vsi imajo neko bolezen, katerej se pravi: „narodna zavesa“ in, ktera je še hujša od kolere. Bolezen ta miroljubnemu Slovincu tako pamet zmeša, da zahteva tudi on za se narodno svobodo, ter neče več nadalje lahomom, Nemcem in Magjaronom hlapčevati. Grde te bolezni se je treba posebno tudi za to varovati, ker je ta pošast tako nalezljiva, da se je zdaj celo slovanskih mornarjev in c. kr. vojakov prijala. Ščasoma bi utegnolo še celo vse slovanstvo znoreti. Podpisani svetuje se le bolj cikorije poprijeti in vrzoto čislati. Akoprem se podpisani sicer med norci prav dobro počuti, tega pa vender ne želi, da bi od Drave do Adrije vse znorelo. Zatoraj, ljudje božji! učite se laščine, da boste „Šalobardo“ prebirati znali in z nje pomočjo norosti obvarovati se mogli. — To vam živo priporoči slavno znani prijatelj Slovanov

ČIKATO,

zdravnik kranjskih norcev in učenik
laškega modroslovja Nr. 1.

Slavno uredništvo Ljubljanskega „Wochenblatt“-a!

Jest tud *gottverfluchte* Slovence liberalno preganjal — tšchitalnice sekiral in vizitiral, taborske plakate trgal, da me krempelje' bolel' — zakaj pa tedaj ljubljanskega Gerčarja hvalit, mene pa nič? — Na to prašanje *antverha* pričakujem.

V Gradcu, v tretjem letu mojega liberalno-zgodovinskega poslovanja. — Srditi Vesteniški paša.

Sréno kesanje „Cikorijaša“

Moj Bog! jaz se kesam iz celega srca, na vse cikorijaške pajdaše, meni ni žal, da sem podplate trgal in zasramovan bil — ampak, meni je žal za to, ker sem največjega svojega dobrotnika „Slovenca“ razžalil. Obečam, rajši trpeti i stokrat po hrbtu dobiti in umreti, nego več k zboru „Cikorijske“ iti, šnops piti, tedaj bodi „Slovenec“ moj in jaz bom tvoj — Amen.

Segala.

ČESA SE NI BATI?

Da bi jenjale okoličanske ženske Mauronerjevo „cikorijo“ v kavo mešati.

Da bi Jurjeva garda postala „šalobarda“.

Da ni magistratni asessor „Slovaković“, pravi slovanski „Slovaković“.

Da bi se župan Bazzoni „slovenskega“ jezika naučil.

Da bi se Bismarck — v Trst prišedši — ob irredento izpodtaknil.

Da bi se kdo zmotil, ter imel „Cikorijaše“ za prave turške paše.

Da bi mogel Barkovljanski capovilla le od svoje plače živeti.

Kam smo prišli!

(Tožbe Mičeta Tilulele)

Enkrat, kdor je hotel biti soldat, sel je „frajbilih“ — zdaj pa gre „frajbilih“, kdor neče biti soldat.

Enkrat, kdor je hotel čitati časnike, moral jih je plačati — zdaj pa je treba plačati, da jih čita.

Enkrat so mesarji dajali v navrček gole kosti — zdaj pa najfinjeje meso.

Enkrat so bili možje zarobljeni — zdaj pa mislijo, da so zbrichtani.

Enkrat je mož tepel babo — zdaj pa baba tepe moža.

Enkrat se je z eno „evanckarco“ prav fletno živelo — zdaj se pa trpi lakot z enim goldinarjem.

Enkrat je veljalo: „morem ali nečem“ — zdaj pa velja: „čem ali nemorem“.

Enkrat so nosili vino na mizo brez mere — zdaj pa prinašajo mero brez vina.

Enkrat so bili poviti le otroci — zdaj pa so povite tudi mame.

Enkrat so ženske govorile le v kuhinji — zdaj pa govoré celo v cerkvi.

Enkrat so možki gledali za ženskami — zdaj pa ženske gledajo za možkimi.

Enkrat so očete vodili sinove — zdaj pa vodijo sinovi očete.

Enkrat so meščani hodili piti na kmeto — zdaj pa kmetje hodijo piti v mesto.

Enkrat so napravljali sveče iz loja — zdaj pa delajo iz loja maslo.

Enkrat se je hodilo v cerkev moliti — zdaj pa zahajajo v cerkev se razgledavati.

Enkrat, ko je še vladal dispotizem, malovredneži so bili kaznovani — zdaj pa jih svoboda smatra nedolžnim.

Enkrat so imeli mladi zakonski verbe devet mesecev po zakonu — zdaj pa jih imajo devet mesecev pred.

Enkrat, kdor se je hotel oženiti, moral si je izprositi nevesto — zdaj pa oče si mora izprositi ženina svoje hčeri.

Enkrat so se blagajničarji usmrtili, prej ko so se doteknili blagajnice — zdaj pa se usmrtijo, ko so blagajnice oropali.

Enkrat so se ubijali, ker niso imeli časti — zdaj pa, da rešijo čast.

Enkrat, ko še ni bilo na svetu hvalisanega „bratoljubja“, bili smo si vsi bratje — zdaj pa, ko je vse pridiga, smo si kakor pes in mačka.

Enkrat je mož sedel na mizo, pušil in čital, mati pa pestovala — zdaj mož pestuje, mati pa čita romane.

Enkrat so psi lajali na ulici — zdaj pa lajajo v gledišču.

Enkrat so udje delali društva — zdaj pa društva delajo ude.

Enkrat so ženske slekle obleko, pred ko so šle spat — zdaj pa se slečejo pred, ko gredo v gledišče.

Enkrat je bila zadosti beseda — zdaj pa še pisanje ne velja.

Enkrat so bili po 50 let stari možje, ki so še v srjaci hodili na planine govedo pasti in piščalke delati — zdaj pa uže vsakdo v zibelki hoče imeti blače in kapo.

Enkrat so mladeniči živeli pobožno in deviško, kakor duhovni in mneni — zdaj pa uže desetletni smrkolin gleda po dekletu.

Narodna tehtnica, katera je še dandanes v modi, ne vemo če je decimalna ali nemarna: naim vedno slabo odvaga.

Kdor ne verjame, naj praša „Jurja s pušo“ — kateri jo namerjava ravno zdaj nekoliko namazati, morda bo potem bolj pravična.

Enkrat je bila »Edinost« sloga — zdaj pa je nesloga. Enkrat so si vasi samo čednika volile — zdaj pa ga jim voli tržaški magistrat.

Enkrat, če se je katera stvar vzela v popravo ali popelšanje, potem se je jo nazaj dalo — zdaj pa se jo pridrži, kakor bi bila kupljena ali darovana.

Enkrat je veljal zakon — zdaj še paragraf ne.

Enkrat so dekleta imela samo enega ljubega — zdaj pa po tri na en prst.

Enkrat so si Hrvatje volili sami bana — zdaj ga jim pa magjarski minister imenuje.

MORALA MODRIJANA NEBODIGAVEČ

Na videz moramo biti žalestni in pobitega srea — v resnici pa veseli, kakor mlade udove.

Svetu se moramo kazati ubogi, revni, a doma bogati — kakor propali trgovci.

Kazati moramo lepe uzorce (muštre), dajati pa slabo blago, kakor mešetarji.

Iskati moramo dobro v slabem, kakor dohtarji.

Imeti moramo svoj delež v tujem deležu, kakor krojači.

Najti moramo mir v prepirih, kakor odvetniki.

Manevrirati nam je poštrevanko, kakor jerobi.

V časih pomanjkanja in bede, moramo imeti vsega v obilnosti, kakor oskrbniki.

NATEČAJ

V kineškem uradnem listu „Gre-ting-to-fu“ je razpisana služba župana na Greti z letno plačo 15.000 soldov. Oglasiti se mora prosilec najprej pri „governerju“ v Barkovljah, ali pri tajniku in aposteljnu cikorije *Se ga-la-ting-pfui* na Greti. Kdor hoče službo dobiti, treba je mazati in za to se je uže oglasilo mnogo konkurentov. Jaz dam 1 čeber vina! reče prvi; drugi se izjavi: dam dva! tretji: tri in pol in eno pleče, in še nekaj klobas povrh! Prednost imajo cikorijaši in renegatje. *Se ga-la* ne more prevzeti radi tajništva, največ pa radi prihodnjih volitev, ker bo treba lagati okoličanom, kdo da bo dober mestni svetovalec. Dakle poturice, cikorijaši, renegatje! požurite se!

Vedež Trsteniški.

JAVNA ZAHVALA

Izrekamo vsem tistim, kateri so na pepelnico sredo zadnjo čast izkazali nepozabljivemu PUSTU, osobito pa društvu »Cikorijis«, katero je položilo na njegovo rakvo venec pečenih fig najsrčnejšo zahvalo.

Žalujoči norci.

Smešnice

Župnik svari necega postopača, rekoč: Zakaj ne delaš? Delo sladi življenje. Gospod župnik, odgovori postopač, jaz pa ne ljubim slasti ni sladkosti.

Boter Šklefeta imel je tako majhno sobo, da se je moral trikrat ganoti, če se je enkrat okrog obrnil; ko se je oblačil, moral je okno odpreti, da je roko ven pomolil; če ga je kdo obiskati prišel, moral je Šklefeta iz sobe, da je dotični noter stopiti mogel. Bilo je res tako majhno stanovanje, da nista dve osebi ob enem govoriti mogle.

Jože, ali je pečenka dobra? — praša nek hribovec ravno iz mesta došlega soseda. Dobra! odgovori mu ta. Kako pa to veš? praša ga dalje. E kaj bi ne vedel, saj mi je brat povedal, da je gledal, ko so jo drugi jedli.

Precej, ko nektare „Kranjske dekile“ v Trst pridejo, začnejo talijanske besede v slovenske pogovore mešati in s tem se zdijo, da so slovensko pozabile. Tako je pred nedavnim časom neka kranjska dekla svojega gospoda, ko je uprav nekaj iskal, nagovorila: „Kaj cercate?“, ker kranjsko omelo je mislilo, da je nje gospodar Lah, ali celo lahon. „Nisem še cerkuil ne! — odgovori jej gospod na to.

Neka Dunajčanka je v času francosko-talijanske vojske tožila: O Bog! moj mož bo še znorel od same obupnosti! Sosed pa jo tolaži, rekoč: Ne bojte se soseda, vaš mož je preneumen, da bi mogel nore postati.

Nek ordonanc javi stotniku: „Gospod antman! Ponižno javim, da je novinec Peter Fuč danes v bolnici vmrl.“ — „O šakramenska regruta! Kako je to, da je vmrl, vsaj še ni bil izvežban, in se ni še naučil eksercirati.

Nek sodnik je prašal tata: „Kaj imate vi za omeniti proti vašnji zatožbi in obsodbi?“ — Tat: „Da sem norec.“ — Sodnik: „Kako to?“ — Tat: „Jaz ne vem, kako je to prišlo; le mojega zagovornika poprašajte, on vam bode vse na tanjko povedal.“

Rad bi znal, zakaj prebiti vrč vode ne drži, mej tem, ko pri raztrganem čevlju vedno le v čevlje tišči?

Neka kmetiška dojuica je bila poklicana k neke porodnici v mestu, ki je samo francosko znala. Dojuica pa ni znala ne francosko ne laško, nego samo slovensko. Ta jo praša po rodu in ker vidi, da ne ume ne laško, ne francosko, praša jo, kako bo pa z otrokom govorila. Ona odgovori: „Bom uže videla, kadar bo doraslo, kaj bo govorilo, bova se uže sporazumela.“

Nek velik bavarski častnik je čul, kako so na Dunaji čevljarski učenci prebrisani in nakazani. Ko je slučajno v spremstvu na Dunaji bil, pokliče na ulici mimogredočega čevljarskega učenca, rekoč: ako ti meni čako raz glave vzameš, ne da bi se ti prepognil, dam ti dva srebrna tolarja. Ta ga pogleda v obraz, ki je bil velik in reče: Ako vi mene v uho pihnete, ne da bi se pripognil, dam vam štiri tolarje.

Župnik neke vasi reče, ko so prišli farani k velikonočnemu izpraševanju, kmetu Šlebedraju: Povej ti meni, ktera so telesna dela usmiljenja? Šlebedraj molči nekoliko časa, potem pa reče: Gospod župnik, jaz sem jih še jako malo izvršil. Ko sem nedavno meso jedel, metal sem mačku pod mizo kosti, mislim, da sem bil zadosti usmiljen. —

V rodbini so imeli vesel večer. Gospodar je čital novine, pa kakor se je preveč k luči približal, zasmodil si je lase. Po sobani je nastal smrad, enak onemu v kovačiji, kder konje kovajo. Nekdo stopi na to v sobo, opazivši: Kak smrad osmojenih rogov! Gospa takoj pa odgovori: E, moj mož je šel z glavo preblizo luči.

Filijalka v Trstu c. kr. priv.

avstrijs. kredit-zavoda

za trgovino in obrt.

Novci za vplačila

v bankah pri
4-dnevni odkaz $3\frac{1}{2}\%$
8-dnevni odkaz $3\frac{1}{2}\%$
30-dnevni odkaz $3\frac{3}{4}\%$

v napoleondorih pri
30-dnevni odkaz $3\frac{1}{2}\%$
3-mesečni odkaz $3\frac{1}{2}\%$
6-mesečni odkaz $3\frac{1}{2}\%$

Okrožni oddel

v bankah $2\frac{1}{2}\%$ kamate na vsako vsoto,
a v napoleondorih brez kamat.

Napotnice za Dunaj, Prago, Pešto, Brno, Tropolje, Levoy in Reko. Nadalje Zagreb, Arad, Grae, Hermanstadt, Inomost, Celovec, Ljubljano, Saleburg brez troškov.

Kupnja in prodaja diviz, efektov, tako vnovčenje kuponov pri $\frac{1}{8}\%$ provizijona.

Provizija na Warrante, uveti na spora-

zumljenje pri otvorenju kredita v Londonu ali Parizu $\frac{1}{4}\%$ provizije za 3 mesece.

Na efekte 6% letnih kamator do zneska od f. 1000; za večje vsote glas-

som posebnega sporazumljenja.

V TRSTU, 1. oktobra 1884.

Negozio vestiti fatti

Corso N. 10

„A la Ville de Milan“

Soprabiti in colori moderni f.	12, 14, 18	sino	45
Vestiti fantasia	16, 18, 20	„	35
Vestiti neri da Salone	32, 36, 45	„	75
Capotti neri da Salone	20, 25, 30	„	55
Paletot d'inverno	16, 20, 30	„	70
Calzoni neri da Salone	6, 10, 14	„	16
Calzoni grevi	5, 8, 14	„	20

Ordinazioni per vestiti fini di lusso e galanteria si eseguisciono prontamente.

Zeffiro Silvester,

Via Acquedotto br. 5 v Trstu

ima v svojej velikej zalogi vsakovrstne kipe iz kraje in alabastra. Kipe za vrte in olepsavo poslopij; posebno lep kip Avstrije in drugih mitologičnih podob. V naravni velikosti ima dobro izdelana kipa cesarja in cesarice po jako nizki ceni. En kip stane v zaboji poslan samo 5 gld. Priporoči se vsem c. kr. uradom, društvom, kateri si lahko omislijo kipe po tej ceni.

Agencija za posredovanje

služeb in stanovanj

E. GEROMINI-JA

priskrbuje službe vsake vrste v Avstriji in inozemstvu. Kupuje in prodaja hiše pod naj-
vgodnejimi pogodbami.

Piazza Ponterosso 2, I. n.

E. DOLINAR

Via Ferriera broj 323.

EVG. DOLINAR

V TRSTU,

trgovec in zastopnik prvih zunanjih trgovskih hiš,

Via Ferriera br. 323,

pisarna:

Via Cecilia broj 4 I nadstr.

priporoči se vsem rodoljubom, zagotavljajo dobro, točno in vestno postrežbo. Sprejema domače in druge pridelke v varstvo („komisijo“), katere prodaja po najboljših cenah proti malej proviziji. Sprejema nadalje v svojo zalogo vsakovrstno blago brezplačno do 5000 klgr. Za večjo množino po pogodbi.

Velika zaloga

holandskih slanikov

(arnikov)

okajenih in osoljenih prve vrste, katerih se razpošlje vsaka množina po sledečih cenah:

1. vrste velike ribe for.	16.—	} v sodih od 600—650 rib.
2. „ „ „	14.—	
3. „ „ „	13.—	
4. „ „ „	10.—	

Slaniki v tekočini v sodičkih okoli 5 kilgr. for. 2.—

„ „ „ 10 „ „ 4—

Cene se razumejo iz zaloge v Trstu, brez vladnega daca proti povzetju ali Netto Cassa.

S poštovanjem

Evgen Dolinar

Via Cecilia broj 4, I. n.

E. DOLINAR

PEKARIJA

Podpisani naznanja, da ima na Greti v Krpanovej hiši št. 19. svojo obšrno pekarijo. V svoji zalogi ima na prodaj vsakovrstne moke po najnižji ceni. Priporoči se vsem okoličanom in Slovincem za domačo peko, tako za vsako vrsto finega kruha, kakor: potice, pince, presnice in enake izdelke. Vsako naročilo se izvrši v najkrajšem času in točno.

Dragotin Gruden,

pek in gospodar.

Preselitev trgovine

Slavaemu p. n. občinstvu se zahvaljujem za dosedaj mi izkazano zaupanje in si usojam naznanjati, da sem opustil svojo dosedanje prodajalnice v gosp. Plantz-ovej hiši na starem trgu v Ljubljani, ter se preselil v novo prirejeno prodajalnice:

na starem trgu br. 15

v Ljubljani,

kder sem vso zalogo združil. — Za mnogobrojna naročila se priporoči

Peregrin Kajzelj

c. kr. zaloga tovarna za glažorino, porcelan, beloprsteno robo itd.

Podpisani naznanja p. n. občinstvu, da je odprl svojo

GOSTILNO

Via della Sorgente 5

katera je preskrbljena z dobrim istrskim vinom po primerno nizkej ceni. Ima izvrstno kuhinjo z dobro ukusnimi jedili. Priporoči se vsem prijateljem in znan-
cem, da ga z svojim pohodom obilno počaste.

Anton Lulik,

gostilničar.

Svoji k svojim!

Podpisani naznanja p. n. občinstvu, da je prevzel gostilno

„All' ELEFANTE“

(K Slonu)

na trgu „Dogana“.

Na razpolago ima dobra vina in pivo po primernej ceni; kuhinja je izborna; postrežba točna.

Nadja se obilnega pohajanja, osobito od Slovencev

I. Maver

Podpisani gostilničar je odprl pred kratkim časom se vsem novou-
uredjeno gostilno

„Zur Stadt Wien“

na trgu pred veliko kasarno

(Piazza della Caserma)

V svojej zalogi ima mnogovrstna najboljša vina, ukusno pivo, izvrstno kuhinjo z dobro in točno postrežbo. Priporoči se slavnemu p. n. občinstvu za mnogobrojno obiskovanje v njegovih elegantno uredjenih prostorih omenjene gostilne.

Ivan Peterlin.